

“Το Θεοτοκάριον”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιεροθέου

Ἡ ἐορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἶναι μεγάλη Θεο-μητορική ἐορτή πού δείχνει τό μεγαλεῖο καί τήν δόξα τῆς Θεο-τόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας. Ἡ ψυχή καί τό σῶμα τῆς Πανα-γίας μετά τήν κοίμησή της ἀνέβηκαν στόν οὐρανό καί ἀπό ἐκεῖ μεσιτεύει στόν Υἱό καί Θεό της.

Θά ἤθελα νά ἐπισημάνω, μέ τήν εὐκαιρία τῆς μεγάλης αὐτῆς Θεομητορικῆς ἐορτῆς, ὅτι ἕνα ἀπό τά ἀγαπητά λειτουργικά βιβλία στίς Ἱερές Μονές τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀλλά καί ἐκτός αὐτοῦ εἶναι τό Θεοτοκάριο πού ψάλλεται κάθε ἡμέρα κατὰ τήν ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Μέσα στούς ὕμνους τοῦ Θεοτοκαρίου περικλείεται ὅλη ἡ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως διαμορφώθηκε ἀπό τήν Γ΄ Οἰκουμένη Σύνοδο καί ἀπό τά κείμενα τῶν Πατέρων. Ἰσχύει καί στό σημεῖο αὐτό ἡ ἐνότητα μεταξύ τοῦ *lex credendi* καί *lex orandi*, δηλαδή συνδυασμός μεταξύ κανόνα πίστεως καί κανόνα προσευχῆς.

Νομίζω ότι σέ αυτόν τόν συνδυασμό ανευρίσκεται ή όρθόδοξη θεολογία.

Τό Θεοτοκάριον είναι ένα λειτουργικό βιβλίο, τό όποίο περι-λαμβάνει κανόνες καί τροπάρια προσόμοια στήν Παναγία μας. Τό πρώτο Θεοτοκάριο είναι τοῦ μοναχοῦ Ἀγαπίου Λάνδου τοῦ Κρητός, πού έκδόθηκε στήν Βενετία τό έτος 1643 καί σέ μεταγενέστερες έκδόσεις, καί τό δεύτερο Θεοτο-κάριο είναι τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου.

Σήμερα έν χρήσει στίς Ἱερές Μονές είναι τό Θεοτοκάριον τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου πού ψάλλεται κάθε ἀπό-γευ-μα στόν Ἑσπερινό στόν ἥχο τῆς κάθε ἐβδομάδος, καί μετά τόν κανόνα ψάλλονται τά προσόμοια τροπάρια.

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης ἔχει συλλέξει πενήντα ἔξι κανόνες, δηλαδή ἑπτά κανόνες γιά τούς ὀκτώ ἤχους. Συγχρό-νως, ἔχει προσθέσει καί ἔξι παρακλητικούς κανόνες στήν Πανα-γία, γιά κάθε θλίψη, γιά κάθε ἀσθένεια, εὐχαριστία μετά τήν νόσο, παρακλητικό ἱαμβικό κανόνα, χαρμόσυνο κανόνα πού ψάλλεται τό Σάββατο τοῦ Ἀκαθίστου, καί εὐχα-ριστήριο κανόνα πού ψάλλε-ται στίς Μονές τοῦ Ἀγίου Ὁρους τό Σάββατο τοῦ Ἀκαθί-στου. Ὁ συνολικός ἀριθμός τῶν κανόνων είναι ἑξήντα δύο, οἱ ὁποῖοι συνετέ-θησαν ἀπό εἴκοσι μεγάλους ὕμνογράφους τῆς Ἐκκλη-σίας μας.

Εἶναι πολύ χαρακτηριστικός ὁ πρώτος κανόνας τοῦ πρώτου ἤχου ὁ ὁποῖος ψάλλεται τό ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου, καί είναι ποίημα τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου. Στόν κανόνα αὐτόν παρουσιάζεται μέ ὠραίους λόγους ἕνας διάλο-γος μεταξύ τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου, τῆς Θεομήτορος καί τοῦ Χριστοῦ, καί δείχνει τό ἔργο τῆς Παναγίας μας στήν Ἐκ-κλη-σία.

Στό πρώτο τροπάριο κάθε ὠδῆς τοῦ κανόνος αὐτοῦ ὁ ἁμαρ-τωλός ἄνθρωπος δέεται στήν Θεοτόκο γιά τίς ἁμαρτίες του. Στό δεύτερο τροπά-ριο ἡ Θεοτόκος δέεται στόν Χριστό γιά τόν συγκεκριμένο ἄνθρω-πο. Στό τρίτο τροπάριο ὁ Χριστός ἀπαντᾷ στήν Θεοτόκο Μητέρα Του ὅτι δέν είναι πραγματική ἡ μετάνοια τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, γιατί τά ἔργα του είναι ἀντίθετα μέ τήν ἐκζήτηση μετάνοιας. Καί στό τέταρτο τροπάριο ἡ Θεοτόκος μεταφέρει στόν ἁμαρτωλό ἄνθρωπο τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ καί τόν προτρέπει σέ μετάνοια καί τελικά σέ σωτηρία. Ὅλος αὐτός ὁ διάλογος είναι ἐκπληκτικός καί ἐκτυλίσσεται μέ δραματικό τρόπο, γιατί φαίνεται ὅτι ὁ ἁμαρτωλός ἄνθρωπος ζητᾷ τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν του, ἀλλά ἡ μετάνοιά του δέν είναι ἀλη-θι-νή καί ὀλο-κλη-ρωμένη.

Στόν κανόνα αὐτό φαίνεται ὅτι ὁ ἁμαρτωλός ἄνθρωπος ἐπιμένει, ἡ Θεοτόκος ἐξακολου-θεῖ νά πρεσβεύη στόν Υἱό της γιά τόν ἄνθρωπο πού τήν παρακαλεῖ νά μεσιτεύση στόν Χριστό, καί στό τέλος ὁ Χριστός δίνει τήν ἄφεση, ἀλλά ζητᾷ ἀπό

τήν Θεοτόκο νά τοῦ πῇ νά παύσῃ νά ἁμαρτάνῃ. Ἡ Θεοτόκος μεταβιβάζει αὐτόν τόν λόγο τοῦ Χρι-στοῦ στόν ἄνθρωπο καί τοῦ συνιστᾷ νά προσέχῃ, ὥστε ὁ ὑπόλοιπος βίος του νά εἶναι θεάρεστος, γιά νά ἀπολαύσῃ τόν Πα-ρά-δεισο.

Μέ ἕναν ὠραῖο καί ἐπαγωγικό τρόπο στόν κανόνα αὐτό φαίνεται ποιό εἶναι τό ἔργο τῆς Θεοτόκου, τί σημαίνει ἡ μεσιτεία της καί πῶς ὁ Χριστός συ-γ-ω-ρεῖ τόν ἄνθρωπο. Ἔτσι, στόν διάλογο αὐτό φαίνεται καθαρά ἡ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας γιά τήν ἁμαρτία, τήν μετάνοια καί τήν συγχώρηση, καθώς, ἐπίσης, καί ἡ θεολογία γιά τήν σχέση μεταξύ τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης στό Προοίμιο τοῦ Θεο-τοκαρίου γράφει ὅτι συνέλεξε ὅλους αὐτούς τούς ἀσματικούς κανόνες, πού ἦταν σέ πολλά Θεοτοκάρια στίς Μονές τοῦ Ἀγίου Ὁρους, καί τούς τύπωσε «εἰς δόξαν τῆς Ἀειπαρθένου καί εἰς κοινήν ἀπάντων τῶν Χριστιανῶν καί εὐλαβῶν ἐραστῶν τῆς Θεο-τόκου ὠφέλειαν».

Καί στήν συνέχεια γράφει: «Καί καθώς ἀπό ἕνα ὠραῖον περιβόλι ἐκλέγεται ἀπό τά ἐκεῖσε εὕρισκόμενα ἄνθη ἕνας πολυειδής στέφανος καί προσφέρεται εἰς τόν ἐπί γῆς βασιλέα ὡς δῶρον πολύτιμον, οὕτω δὴ καί ἀπό ὅλους τούς ἀσματικούς κανό-νας τῆς Θεοτόκου, τούς εὕρισκομένους εἰς τό ἀγιώνυμον Ὅρος, τόν ἀλληγορικόν τῆς Ἀειπαρθένου παράδεισον, ἐδιαλέχθη ὁ πα-ρὼν ποικιλόχροος ἄρωματό-πνοος καί πολυανθο-στό-λιστος στέφα-νος, καί προσφέρεται μετὰ πόθου πολλοῦ καί εὐλαβείας εἰς αὐτήν τήν παντοβασίλισσαν τῶν οὐρανῶν Θεοτό-κον, δῶρον ὄντα εἰς αὐτήν ποθεινότερον ἀπό τόν χρυσοτάλαντον καί βαρύτιμον στέφανον τοῦ Μολχόμ (Β΄ Βασιλ. ιβ΄, 30), τόν ὁποῖον ἐφόρει ὁ βασιλεὺς Δαβίδ εἰς τήν κεφαλὴν, ἀπό τόν δωδεκάστερον στέ-φανον τῆς Ἀποκαλύψεως, καί ἀπλῶς ἀπό ὅλους τούς λιθομαργα-ροχρύσους στεφάνους τῶν ἐπὶ γῆς βασιλέων».

Συνηθίζουμε νά προσφέρουμε στεφάνια ἀπό λουλούδια στήν εἰκόνα τῆς Παναγίας μας. Καλό εἶναι αὐτό καί εὐλογημένο. Ἀλλά πάνω ἀπό ὅλα εἶναι εὐλογημένο νά καταθέτουμε στήν Παναγία μας καί τόν Χριστό ἕνα στεφάνι ἀπό τά ἄνθη τῆς προσευχῆς μας, τῆς μετάνοιάς μας καί τῆς ἀγάπης μας πρὸς αὐτούς.

Ὁ ἅγιος Παΐσιος ὁ Ἀγιορείτης συνιστοῦσε σέ μιά μοναχή: «Νά διαβάζης κάθε μέρα ἕναν κανόνα ἀπό τό Θεοτοκάριο καί θά δῆς, θά ἀπο-κτήσης λεβεντιά... Τό Θεοτοκάριο πολύ βοηθάει. Θερμαίνεται ἡ καρδιά, συγκινεῖται».

Στήν συνέχεια θά παρατεθῇ αὐτός ὁ Κανόνας, πού εἶναι ποίημα τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, γιά νά φανῇ τό ἔργο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, πού πρεσβεύει στόν ἐλεήμονα Θεό γιά τόν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος μετανοεῖ πραγματικῶς.

Καί ἐπειδὴ ζοῦμε σέ μιά ἐποχή πού ἔχουμε πολλά προβλήματα, ἀλλά θέλουμε νά ἔχουμε σχέση μέ τόν Θεό, χρειάζεται μετάνοια καί μάλιστα μετάνοια ἀληθινή, τήν ὁποία ὑποδεικνύει ὁ Κανόνας πού ἀκολουθεῖ.

* * *

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΣΤΟΥΔΙΤΟΥ

Ὡδή α΄, ἦχος α΄ – Ὡδήν ἐπινίκιον

Ὁ ἁμαρτωλός πρὸς τήν Θεοτόκον

Δοχεῖον τῆς φύσεως τῆς ἀχωρήτου, Χριστόν ἐκδυσώπησον, ἵνα πυρός ρύσῃται τοῦ ἀφεγγοῦς με ἀγνή, καί ἀναδείξῃ κοινωνόν τῆς Βασιλείας αὐτοῦ.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τόν Χριστόν

Ἐμὴν δέξαι δέησιν Υἱέ καί Λόγε, καί ρῦσαι κολάσεως τόν βοῶντα δοῦλόν σου, πρὸς με ἐκ βάθους ψυχῆς, καί καταξίωσον αὐτόν τῆς βασιλείας σου.

Ὁ Χριστός πρὸς τήν Θεοτόκον

Σύ Μῆτερ ἐλέους με πηγὴν γινώσκεις· καί γάρ τούς καθ' ὥραν μοι τῷ Δεσπότη πταίνοντας, ἁμαρτωλούς ἐλεῷ· ἀλλ' οὗτος λίαν με αἰσχροῖς, παραπικραίνει κακοῖς.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τόν ἁμαρτωλόν

Πολλοῖς παραπτώμασι καί ἀτοπίαις, αἰσχροῖς παρεπίκρανας, τόν Υἱόν μου· ὅθεν σοι, εἰς ἀγανάκτησιν νῦν, κεκίνηται καί εἰς ὀργήν ἡ εὐσπλαγχνία αὐτοῦ.

Ὡδή γ΄ – Τῷ πρό τῶν αἰώνων

Ὁ ἁμαρτωλός πρὸς τήν Θεοτόκον

Ὅλον μου τόν βίον, ἀληθῶς ἐν κακοῖς ἐδαπάνησα· καί διὰ τοῦτό σοι κραυγάζω,

τόν Υἱόν σου δυσώπει, ἀγνή ἵνα ὡς τόν ἄσωτον, ἀνακαλέσῃ καί σώσῃ με νῦν, κείμενον τοῖς πταίσμασιν.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τόν Χριστόν

Ἰλαθι Παντάναξ, ὁ τεχθεὶς απορρήτως ἐκ μήτρας μου, καὶ κατοικτεῖρησον σόν δοῦλον, ὡς τόν ἄσωτον πάλαι, υἱόν καὶ δεῖξον πανάγαθε, τῆς δεξιᾶς παραστάτην τῆς σῆς, ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

Ὁ Χριστὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον

Νουνεχῶς ὦ Μῆτερ, ἐκβοῶ σοι κἀγὼ ἐπακούσαί μου· ὁ ἁσωτίαις ἐμβιώσας, ἐν θερμῇ μετανοίᾳ, ἐλθὼν ἔκραζε τὸ ἥμαρτον, ἀλλ' οὗτος κἄν σοι βοᾷ μεταγνούς, ἐν ὑστέροις ψεύδεται.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τόν ἁμαρτωλόν

Ἄ μοι ἔφης εἶπον, τῷ Υἱῷ μου κραυγάζουσα ἵνα σε, καταξιώσῃ Βασιλείας, ἀλλ' αὐτὸς μοι ἀντέφη· θερμῇ πίστει οὐ προσῆλθέ μοι, καὶ διὰ τοῦτο ἐκπέμπω αὐτὸν ἀπὸ τοῦ προσώπου μου.

Ὡδὴ δ' – Ἐν Πνεύματι προβλέπων

Ὁ ἁμαρτωλὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον

Νοήσας ὦ Παρθένε τὴν δύναμιν τὴν σὴν, μετὰ δέους κράζω σοι τῇ μόνη ἀγαθῇ· εἰ καὶ μετάνοιαν ὅλως θερμὴν οὐκ ἔχω, ἀλλὰ ταῖς σαῖς πρὸς τὸν Δεσπότην ἱκεσίαις, δίδου μοι τελείαν διόρθωσιν.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τόν Χριστόν

Ἐπάκουσον ὁ φύσει φιλόανθρωπος, Θεός, τῆς μητρός σου Δεσπότη βοώσης ἐκτενῶς· καὶ τὸν σόν δοῦλον ἐκλύτρωσαι καταδίκης, εἰ δὲ καὶ πίστιν οὐ κέκτηται τὴν τελείαν, ταύτην ὡς Θεὸς αὐτῷ δώρησαι.

Ὁ Χριστὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον

Ὑπόθεσιν, ὦ Μῆτερ αὐτῷ παντοδαπὴν, τοῦ σωθῆναι δέδωκα, ἀλλ' οὗτος οὐκ ἔῃ τὰς ἁμαρτίας εἰσῆλθε καὶ ἐν θανάτῳ· καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ δύναται σωθῆναι, ἕως οὗ εἰς πῦρ ἀπελεύσεται.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τόν ἁμαρτωλόν

Σὲ νῦν ἐπιγινώσκω αἰτίαν τῆς σαυτοῦ, ἀπωλείας ὡς φησι ὁ θεῖός μου Υἱός· σύ γὰρ

κατάκεισαι ὅλως τῇ ἁμαρτίᾳ, καὶ παρεδόθης τελείως τῇ ῥαθυμίᾳ, τὶς ἐξαναστήσῃ σε κείμενον;

Ὡδὴ ε' – Θεὸς ὢν εἰρήνης

Ὁ ἁμαρτωλὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον

Ὁδοὺς μετανοίας, Παρθένε ποθῶ, διατρίβειν ἀεὶ τὰς φερούσας με, ζωὴν πρὸς ἀτελεύτητον ἀλλ' αὖθις τὰ δεινὰ, συστήματα δαιμόνων, καθέλκουσι κρημνίσαι, εἰς βυθὸν ἁμαρτίας, καὶ ἀπωλείας δεινὸν βόρβορον.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν Χριστόν

Νεκρώσας τὸν θάνατον, Σῶτερ τὸ πρὶν, τὸν Ἀδὰμ τῶν δεσμῶν ἠλευθέρωσας· διὸ καὶ νῦν τὸν δοῦλον σου, Υἱέ μου δυσωπῶ, ἐξάρπασον δαιμόνων τῶν ἐπηρεαζόντων· αὐτοὶ γὰρ οὐκ ἔωσι, μετανοῆσαί τινα πώποτε.

Ὁ Χριστὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον

Πανύμνητε Μῆτερ, βοῶ σοι κάγώ, προσευχῇ καὶ νηστείᾳ ἐξέρχονται, τὰ πλήθη τὰ παμπόνηρα, δαιμόνων ἐξ αὐτοῦ· ἀλλ' οὗτος ἐγκρατεία, δεήσει καὶ ἀγνεία, μὴ καθάρας τὸ σῶμα, δαιμόνων φεῦ γέγονε σπήλαιον.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν ἁμαρτωλόν

Ῥημάτων τῶν πρὶν τοῦ Υἱοῦ μου καλῶς, ἐνωτίζου καὶ γινῶθι τὰ δέοντα· ἡνίκα γὰρ οὐκ ἴσχυσαν οἱ τούτου μαθηταί, τὸ πνεῦμα ἐκδιῶξαι, ἐβόα τούτοις λέγων· προσευχῇ καὶ νηστείᾳ, δαιμόνων γένος ἐκδιώκεται.

Ὡδὴ ς' – Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν

Ὁ ἁμαρτωλὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον

Οὐ ῥημάτων εὐπορῶ, ἀρετῶν τε ἀπορῶ, οὐ γὰρ στέργω προσευχὴν, καὶ νηστείαν ἐκτελεῖν, Θεόνυμφε· καὶ διὰ τοῦτο πρὸς σὲ κατέφυγον.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν Χριστόν

Σύνες εὐσπλαγχνε Υἱέ, σῆς Μητρὸς ἐκδυσωπῶ, ὁ προστρέχων ἐπ' ἐμέ, χρηστῶν ἔργων ἀπορεῖ, καὶ κράζει μοι· οὐκ ἔχω πλὴν σου ἐλπίδα Δέσποινα.

Ὁ Χριστὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον

Λιτανεύουσα θερμῶς, παῦσαι Μῆτερ τοῦ λαλεῖν, καὶ γὰρ οὗτος ἀφορῶν, ὅτι εὐσπλαγχνός εἰμι, μολύνεται· μὴ ἐπιβλέπων εἰς τὴν ὀργὴν τὴν ἐμήν.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν ἁμαρτωλόν

Ἰκετεύω ὑπὲρ σοῦ, τὸν Υἱόν μου καὶ Θεόν, ἵνα τύχῃς ἱλασμοῦ, ἀλλ' αὐτός μοι ἐκβοᾷ, τοῦ παύσασθαι· καὶ μὴ πρεσβεύειν εἰς τὸ σωθῆναί σε.

Ὡδὴ ζ' – Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα

Ὁ ἁμαρτωλός πρὸς τὴν Θεοτόκον

Τὴν πᾶσάν μου ἐλπίδα, ἐπὶ σὲ ἀνατίθημι Δέσποινα· καὶ μὴ ἀπώσῃ εἰς βυθόν, ἀπωλείας με τὸν δείλαιον, ἀλλ' ἀνάστρεψον τῷ σῶ βοῶσα πάλιν Υἱῷ· μὴ ἀπολέσῃς τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν Χριστόν

Ἀμέτρητον ὥς ἔχων, εὐσπλαγχνίας τὸ πέλαγος Δεσπότη· δέξαι με πάλιν δυσωπῶ, σὲ τὸν μόνον εὐδιάλλακτον, καὶ οἰκτείρησον τῶν σῶν χειρῶν τὸ ποίημα· ὁ οἰκτειρήσας ποτὲ τὴν Χαναναίαν.

Ὁ Χριστός πρὸς τὴν Θεοτόκον

Ἰλάσκομαι καὶ σῶζω, τὸν ἐν πόθῳ, πολλῶ προσερχόμενον· καὶ γὰρ οὐ θέλω τὸ ἐμόν, ἀπολέσθαι πλάσμα πώποτε, εἰς τὸ σῶσαι γὰρ αὐτό, ὅλος ἐτέχθην ἐκ σοῦ· ἀλλ' οὗτος πόρρω τῶν ἔργων μου ὑπάρχει.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν ἁμαρτωλόν

Σοφία τοῦ Ὑψίστου προϋπάρχων, ὁ Υἱός μου γέγονεν, ἄνθρωπος ὅλος ἐξ ἐμοῦ, ἵνα σώσῃ τοὺς φυλάσσοντας, μετὰ πίστεως θερμῆς τὸ θεῖον βάπτισμα· ἀλλὰ σὺ τούτων ἀμέτοχος ἐδείχθης.

Ὡδὴ η' – Ὅν φρίττουσιν Ἄγγελοι

Ὁ ἁμαρτωλός πρὸς τὴν Θεοτόκον

Θαρρήσας προσῆλθόν σοι Παρθένε θεωρῶν, τὸν σὸν Υἱὸν σώσαντα, τὴν πόρνην καὶ ληστήν· αὐτοὶ γὰρ νομίμως οὐδὲν ἔργον χρηστόν, ἔπραξαν ἐν βίῳ, ἀλλ' ἔτυχον συγγνώμης.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν Χριστόν

Ἐξ ὕψους ἐπίβλεψον εἰσάκουσον τῆς σῆς, Μητρὸς δεομένης σου καὶ ῥῦσαι τοῦ πυρός, τὸν δοῦλον σου τοῦτον ὡς τὴν πόρνην τὸ πρὶν, καὶ ὡς ἐλυτρώσω ληστήν ἐν τῷ σταυρῷ σου.

Ὁ Χριστὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον

Ὁ πάλαι κρεμáμενος ληστῆς ἐν τῷ σταυρῷ, ἐν πίστει ἐκραύγαζε τὸ μνήσθητι κάμοῦ· ἡ πόρνη δὲ πάλιν τῶν δακρύων πηγάς, ἔβλυζεν ἀλλ’ οὗτος, αὐτοῖς οὐχ ὡμοιώθη.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν ἁμαρτωλόν

Δακρύουσαν σέσωκε τὴν πόρνην ὁ Χριστός· ὡσαύτως πιστεύσαντα ληστήν ἐν τῷ σταυρῷ· εἰ οὖν θέλεις ἄρτι σωτηρίας τυχεῖν, πρόσδραμε Κυρίῳ σὺν δάκρυσι καὶ πίστει.

Ὡδὴ θ’ – Τὴν φωτοφόρον νεφέλην

Ὁ ἁμαρτωλὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον

Ὡφθην ἀπάντων ἀνθρώπων, ἁμαρτωλότερος Κόρη, καὶ διὰ τοῦτο προσελθεῖν, τῷ Υἱῷ σου αἰδοῦμαι· ἀλλὰ δυσώπησον αὐτόν, καὶ ἴλεων ποιήσον τοῦ δέξασθαι, ἐν θερμῇ με τῇ πίστει καὶ ἐν πόθῳ προσερχόμενον αὐτῷ.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν Χριστόν

Ῥῦσαι κολάσεως Λόγε, τὸν προσελθόντα σοι δοῦλον, καὶ μὴ μνησθῆς ἀνομιῶν, τῶν αὐτοῦ δυσωπῶ σε· εἰ γὰρ καὶ ἥμαρτε Σωτήρ, ἀλλὰ μοι προσπέφευγε καὶ δέομαι· δι’ ἐμὲ τοῦτον δέξαι ὁ τοῖς πᾶσι, τὰ αἰτήματα πληρῶν.

Ὁ Χριστὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον

Οὐκ ἔστιν ἄξιος Μῆτερ, ὁ προσφυγών σοι ἐλέους· καὶ γὰρ ἀνθρώπων με οὐδεὶς, ὡς αὐτὸς παροργίζει· ἀλλὰ πρεσβείαις σου σεπταῖς, αὐτὸν τῆς κολάσεως ἀμέτοχον, ἐν τῇ κρίσει ποιήσω εἰ προσάξει, μετανοίας μοι καρπούς.

Ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν ἁμαρτωλόν

Ὑπὸ τὸν ἄδην ὑπάρχων, ἀνεβιβάσθης πρὸς ὕψος, ταῖς πρὸς τὸν θεῖόν μου Υἱόν, ἱκεσίαις καὶ πρόσχε· μὴ τοῖς προτέροις σου δεινοῖς, ἐμπέσης ἐγκλήμασιν ἀλλ’ ἄπελθε, εἰς ὁδοὺς μετανοίας, μήπως πάλιν, τῇ γεέννῃ ἐμβληθῇς.

